

Zkouším se zabít

Vjíždíme do dvora olomouckého žaláře. Vystoupit, vyjmout své vaky, pak nahoru po betonových schodech. Zakopnu a vak mě povalí. Pro bolest nemám sílu vstát. Vztyk, vztyk, auf, auf, los, los! Z posledních sil se zvedám na nohy. Jsou jako rosol. Opět prohlídka nahatého nešťastníka. Dostávám ložní prádlo, které mám uložit do dvou dek a vytvořit z něj kouli.

Ocitám se ve sklepní cele. Registruji patrové postele, zatuhlé stěny, pavučinami zarostlé okno kdesi pod stropem, špinavý ocelový klozet. Ovládne mě děs. Tady že mám být? To se raději sprovedím ze světa. Jenže jak?

Vybaví se mi text o papeži Bonifácovi VIII. Když ho kardinálové uvěznilí v domácím vězení, mlátil hlavou tak dlouho do zdi, až padl mrtev k zemi. Tuším, že to bylo v roce 1305. Co kdybych ho zkusil napodobit. Rozbíhám se proti zdi. Začíná kapat červená, ale lebka bohužel nepraskne. Tvrdá moravská mrcha. Znovu rozběh, a bác – opět se nezdaří, nohy jsou slabé a nedokážou vyvinout rychlost.

Z tepláků vytahuji šňůru a vytvořím smyčku. Dávám si ji na krk, druhý konec na věšák. Musím si sednout, zadek kousek nad špinavou podlahou. Začíná mě opouštět vědomí, před očima probíhají černobílé obrazy z dětství. Vtom mi kdosi nařizuje: „To nesmíš, okamžitě se odvaž.“ Poslechnu, rozhlížeje se okolo. Nikde nikdo. Otevírá se okénko, podávají oběd. Dozorce mrkne kukátkem: „Co se vám stalo?“

Asi vypadám hodně zbědovaně. Slabým hlasem odpovídám: „Pokusil jsem se zabít, ale nedokážu to. Jsem zbabělec a slaboch.“

Na sebevraždu jsem pomýšlel ještě na svobodě. Dokonce jsem řekl i ženě, že to už nevydržím. Vždy jsem to ale rozchodil.

Cítím, jak mi po tváři teče krev a bez přestání kape na zem. Dozorce zavře celu a za chvíli přichází doktorka se sestřičkou. Strážní mě na její pokyn vezou na zdravotní středisko. Podpírají mě z obou stran, protože mi nohy podklesávají slabostí. Přes krvácející rány si přidržuji ručník. Uléhám na lehátko, obvazují mne a dávají infuzi.

Asi po půlhodině je tu záchranka, veze mě do fakultní nemocnice. V hlavě prázdno, jen pocit lítosti, že jsem neskončil raději v márnici. Lékaři mi sešijí rány, CT vyšetření neukazuje žádné praskliny lebky. V přílbě z bílých obvazů si připadám jako raněný voják po bitvě. Jsem obyčejný slaboch. Psychiatrička rozhoduje o mém převozu do brněnské vězeňské nemocnice. Jásej, Toníku, konečně v blázinci!

Na místě dostávám pouze pyžamo a župan. Veliká místnost, uprostřed katafalk se žíněnkou k prožívání snových vidin. Mít kolem smuteční věnce a podstavce se svíčkami, připadal bych si jako na pohřebním loži. Kéž by tomu tak bylo!

Cela pod drobnohledem kamery, v rohu ocelový klozet a umyvadlo. Pyžamo a župan mi odeberou ještě před vstupem dovnitř, abych se snad neoběsil. Moje nemocné tělo kryje

pouze tmavomodrá sukýnka do půli stehen z lehké textilie. Lékař na noční směně mně píchne injekci na uklidnění. Blahodárný spánek.

Na druhý den mě zpovídá primář Vladimír. Prima člověk. Konečně odborník, který mi naordinuje patřičné léky. K jídlu mi půjčují nerezovou lžici, kterou musím potom hned vrátit. Nic jiného mi nedovolí, ani mou malou lžičku z umělé hmoty, takže například jogurt musím jíst prstem. Asi vědí proč.

O dění venku nemám ani potuchy, zvláštní pocit informační blokady. Pobyt na psychiatrii mě ovšem nezabavuje mých dřívějších bolestí a neduhů. Moje noci jsou plné neklidného převalování. Zdravotníci mají pochopení. Tady se mně, vyvrheli, nikdo neposmívá kvůli modlení. Moje vzpomínky na pětapadesát dnů na psychiatrii jsou prosyceny vděčností.

Následuje převoz do olomouckého žaláře, kde mě mají prozkoumat znalci. V cele ve druhém patře mohu poslouchat rozhlasovou stanici Radiožurnál. Dozvídám se tak po čase, co se děje ve světě.

Projevím zájem o duchovní službu, a tak se seznamuji s vzácným mužem, jáhnem Ottou Brochem. Bere mě do vězeňské kaple na mše a já tam trávím nezapomenutelné okamžiky. Vodí mě ke znalcům. Maluju stromy, rozpoznávám různé skvrny a příšerky. Zkouší mě, nakolik si zapamatuji geometrické obrazce. Po několika sezeních se oba odborníci shodnou, že za mým činem lze hledat takzvaný afektdelikt či protrahovaný afekt. Ten podle nich může narůstat do obludných rozměrů i desítky let a pak vygradovat.

V době činu jsem měl v krvi alkohol. Psychiatr se mne ptá, jestli jsem pil na kuráž. To „ano“ mi jaksi nejde přes pusu. Lékař mi vysvětluje, jak působí neustále narůstající stres a beznaděj, až nakonec prolomí všechny zábrany. Ano, takhle nějak to se mnou bylo.